

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIII Nr. 11

NOIEMBRIE 1955

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Rugăciunea în viața de creștin

Când Adam și Eva erau în paradis, ca ființe sfinte, trăiau în strânsă legătură cu îngerii și cu Bunul Dumnezeu, fără a fi despărțiți de vreun vâl întunecos. Astfel ei comunicau cu Creatorul lor față către față.

Sfânta Scriptură ne spune că după căderea lor în păcat, nu au mai avut acest privilegiu deosebit. Totuși zi de zi ei veneau în fața paradisiului păzit de îngeri, și aci își aduceau jertfele lor, își reînnoiau voturile lor în rugăciune, și aci li se descoperea mărirea lui Dumnezeu. Așa au prezentat ei cererile lor lui Dumnezeu multă vreme. Chiar și după ce neamul omenesc s-a înmulțit și răspândit pe fața pământului, toți cei credincioși au păstrat legătura cu Dumnezeu prin rugăciune.

Despre Enoh ni se spune că a făcut din rugăciune o permanentă umblare cu Dumnezeu. Această umblare cu Dumnezeu nu însemnează o răpire spirituală sau retragere din societate. El ducea o viață plină de activitate neobosită pentru întreținerea familiei sale. El se ruga serios și apoi cu puteri sponite se achita de toate obligațiile sale zilnice.

Toți patriarhii credinței, au făcut din rugăciune cea mai de seamă preocupare a vieții lor. În călătoriile lor oriunde își așezau corturile, prima lor grijă era să ridice altare, sau să repare pe cele existente, spre a-și aduce jertfele și rugăciunile lor. Prin rugăciune profeții au primit descoperiri mărețe în legătură cu desfășurarea planului de mântuire. După o minuțioasă cercetare de sine întredaltă, urmată de rugăciuni stănuitoare, apostolii au fost umpluți cu Duhul Sfânt și făcuți destoinici pentru lucrarea importantă ce le sta în față.

Însuși Mântuitorul nostru, ca om, a folosit mai mult decât oricine, acest privilegiu al rugăciunii. El făcea aceasta pentru că să poată fi de folos tuturor acelor pe care urma să-i întâlnească în activitatea Sa de fiecare zi, în oricât de mari nevoi s-ar fi aflat ei. Viața Sa de rugăciune, este o pildă vrednică de urmat de fiecare credincios care vrea să se facă folositor societății din care face parte.

Rugăciunea este o imperioasă necesitate și în același timp un mare privilegiu pentru noi. Pe calea aceasta noi comunicăm Bunului Dumnezeu cele privitoare la viața noastră de fiecare zi, iar El ne răspunde nouă. Astfel vom auzi glasul adevărului precum și al conștiinței noastre luminate de Duhul Sfânt, care ne va descoperi realitatea stării noastre spirituale, precum și datoriile vieții pe care le-am neglijat. „Rugăciunea este cea mai sfântă exercitare a sufletului nostru“. Prin acest exercițiu sîntem întăriți pentru datoriile vieții de fiecare clipă. Pentru aceasta orice rugăciune trebuie să conțină nota

stănuinței lui Iacov, și a statorniciei de neînfrînt a lui Ilie. Astfel de rugăciuni se caracterizează prin plecarea cu respect înaintea lui Dumnezeu, și ridicarea către El, a unor „mîini curate fără mînie și fără îndoială“, precum și prin nefolosirea unor expresii extravagante, a strigătelor furioase sau a gesturilor violente. Dumnezeu ascultă numai acele rugăciuni care sînt simple, liniștite, sincere, fierbinți și pline de adorație.

După ce ne-am rugat, lucrarea noastră nu se termină cu aceasta. Credinciosul trebuie să caute a răspunde singur la rugăciunea sa, atît cît stă în puterile sale. Căci nu ajunge numai să ne rugăm. Ci să căutăm ca în fiecare zi din viața noastră să ne trăim rugăciunea. În legătură cu aceasta găsim scris astfel: „Rugăciunea și sînguința, sînguința și rugăciunea va fi ocupația vieții voastre. Voi trebuie să vă rugați ca și cînd reușita și lauda s-ar datoră numai lui Dumnezeu, și să lucrați ca și cînd datoria ar fi totul pentru voi“. Fraților, rugați-vă în familia voastră, seara și dimineața; rugați-vă serios în cămăruța voastră; și în timp ce sînteți ocupați cu lucrul vostru zilnic, înălțați sufletul către Dumnezeu în rugăciune... Rugăciunea tăcută și fierbinte a sufletului se va ridica spre tronul harului ca un miros sfînt, și va fi tot așa de primită de Dumnezeu, ca și cînd ar fi adusă în sanctuar“. (E. G. White).

Unii creștini nu au înțeles rugăciunea decît în sensul de a cerși la poarta cerului binecuvîntările de care au nevoie, iar alții fac aceasta numai din simplă obișnuință, fără ca să simtă o flămînzire a sufletului lor după acele daruri bune și desăvîrșite pe care Dumnezeu este oricînd dispus să le dea. Pentru marea Sa bunătate față de noi se cuvine să fim totdeauna recunoscători. Această recunoștință trebuie să fie exprimată prin rugăciuni de mulțumire. Dumnezeu nostru zice: „Cel ce îmi sacrifică laudă, Mă onorează“. Toate corurile îngeresti se unesc în a lauda pe Dumnezeu. Să învățăm și noi cîntarea îngerilor, de pe acum, ca s-o putem cînta atunci cînd vom intra în rîndurile lor strălucitoare. Să zicem împreună cu psalmistul: „Voi lauda pe Domnul cît voi trăi; voi cînta laude Dumnezeului meu cît voi fi o ființă vie. Să te laude poporul Tău, o, Dumnezeule!“ Sfîntul apostol Pavel obișnuia să se exprime astfel: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos... „Iar pentru toți cei credincioși, a răsunit de-a lungul veacurilor îndemnul lui inspirat: „Stăruți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri“.

A. OPRÎȘAN

Ajutați pe oameni ca să se ajute singuri

Putem ajuta mai bine și mai cu folos pe cei în lipsă, dacă le dăm învățături practice. De obicei, cei ce n-au fost învățați în viața lor să lucreze, nu sînt obișnuiți să muncească, să fie harnici, economi și cu jertfire de sine. Ei nu știu să se administreze. Adesea, din neglijență, sau din lipsă de judecată dreaptă, ei risipesc ceea ce ar fi fost deajuns să le întrețină familia cu îndestulare, dacă ei ar fi fost cu grije și economi.

Putem da celor în lipsă, și totuși să le facem rău cu aceasta, învățîndu-i să depindă de alții. O asemenea dărnicie încurajează egoismul și rămînerea în stare de a nu se putea ajuta singuri. Adesea aceasta îi duc la trîndăvie, la extravaganta și la vicii. Omul care și-ar putea câștiga singur existența, nu are dreptul să fie ajutat de alții. Proverbul: „Lumea e datoare să-mi asigure mie mijloacele de trai“, cuprinde în sine elementele falsului, ale înșelătoriei și ale furtului. Lumea nu datorează mijloacele de trai niciunui om, care e în stare să lucreze și să-și câștige singur existența.

Adevărata caritate și binefacere este aceea, să ajuți pe oameni ca ei să se ajute singuri. Dacă vine cineva la

rușa noastră și cere pîine, nu trebuie să-l lăsăm să plece flămînd. Lipsa lui poate că este urmarea unei boli, sau a unei alte suferințe. Dar adevărata binefacere înseamnă ceva mai mult decît numai să-i dai omului ceva. Înseamnă că te interesezi cu adevărat de bunul mers al lui.

Cei pe care îi învățăm să câștige singuri cele de trebuință, vor învăța îndată și să întrebuințeze cît mai bine cele câștigate. Și, învățîndu-i să depindă numai de ei înșiși, ajung nu numai să se întrețină singuri, dar să fie în stare să ajute și pe alții la nevoie. Învățați-i pe aceia care stau degeaba și lasă să treacă toate ocaziile, să ia și ei parte la datoriile vieții. Arătați-le că religia vieții, religia Bibliei, nu face pe oameni trîndavi. Domnul Hristos a îndeminat totdeauna pe oameni să muncească. „Pentru ce stați aici fără lucru?“ zice Domnul și azi către cei ce nu fac nimic. „Cît este ziua... trebuie să lucrez, vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate lucra“.

E. G. WHITE

Lucrări de anotimp

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are timpul său. Semănatul își are vremea lui și seceratul își are timpul lui“. Ecl.3,1.2.

Odată cu venirea toamnei, grija muncitorului agricol nu încetează, ci ea continuă în legătură cu lucrările de anotimp.

Frații cari se găsesc în gospodării colective, întovărășiri agricole sau în gospodării individuale, să se străduiască să păstreze în bune condițiuni roadele pentru care au muncit o vară întreagă.

Este de așteptat ca înainte de culesul porumbului, să se fi terminat definitiv cu desmiriștitul, să se fi pregătit pătulul sau porumbarul în așa fel ca să aibă o bună aerisire pentru ca porumbul să nu se strice.

Citind cărți și broșuri de specialitate, vor fi găsite multe sfaturi în ce privește agricultura, îngrijirea pomilor, a vitelor și altele.

Și întrucît grija generală se îndreaptă și spre muncile agricole, ca ele să fie făcute la timp și cît mai corespunzător, spre a se obține recolte tot mai bogate, se înțelege că este bine să dovedim și noi cu fapta participarea noastră activă, după cum ne îndeamnă și apostolul Pavel care zice: „Trebuie ca ai noștri să se deprindă să fie cei dinții în fapte bune pentru nevoile grabnice și să nu stea neroditori“. Tit.3,14.

Contribuind cu toții în mod harnic la muncă după cele mai bune metode, lucrul va spori, câștigul va fi

mai mare și în felul acesta vom contribui la buna stare a poporului nostru.

În ori ce domeniu de activitate ne-am afla, este bine să fim cei dinții în toate pentru că așa ni se recomandă și în Cuvîntul lui Dumnezeu. Credincioșii noștri, muncitori de pămînt, este bine să țină legătura cu agronomul satului, spre a primi învățături tot mai clare cum să lucreze mai bine pămîntul, cum să procure îngrășăminte, cum să pregătească sămînța pentru însămînțat și alte sfaturi corespunzătoare.

De asemenea este necesar să fim un bun exemplu și în ce privește muncile voluntare, întrucît, prin săvîrșirea lor, pe lîngă aceea că arătăm interes pentru binele general al societății, al aproapelui nostru, ne folosim noi înșine de realizările obținute.

Iubiți frați, prin activitatea noastră, avem ocazie să dovedim în chip practic creștinismul; și să lucrăm cu încredințarea că, „Cel ce dă sămînță semănătorului și pîine pentru hrană“, ne va da și sămînță pentru semănat și va înmulți și roadele neprihănirii.

Astfel, folosind fiecare timpul cît mai bine, făcînd lucrurile pregătitoare la vremea lor, vă veți dovedi, — iubiți frați, — cum ne învață Sfînta Scriptură: oameni ai lui Dumnezeu, destoinici și gata pentru ori ce lucrare bună.

T. DOBRE

Studii biblice

SPRIJINIREA LUCRĂRII LUI DUMNEZEU

„Slujbașii și membrii creștini sînt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru privilegiile minunate de care se bucură, ei trebuind să fie împreună lucrători cu Dumnezeu și să dea înaintea pămîntului și a cerului o măntuire hotărîtă de puterea mîntuitoare a harului lui Dumnezeu... Ei vor lăsa ca lumina să lumineze către aceia care încă nu au dat nici o atenție razelor minunate ale adevărului. Ușa inimii trebuie să fie deschisă spre a primi lumina strălucitoare din Cuvînt. Un slujbaș creștin care primește Cuvîntul lui Dumnezeu poate fi mijloc de binecuvîntare pentru ceilalți slujbași. El poate fi spre binele altora dacã în chip răbdător, cu blîndețe și cu mult interes studiază și predă învățătura în chip simplu și bine definit“.

1. Care este planul lui Dumnezeu cu privire la îndeplinirea lucrării Sale de mîntuire? 1.Cor.9,7.u.p.;13.14.

2. Ce parte deosebită revenea Domnului din ceea ce El le dădea fiilor lui Israel? Lev.27,30.

3. Cum era folosită, la templu, partea Domnului? Num. 18,21.

4. Numește cîteva persoane din Vechiul Testament care și-au îndeplinit această datorie morală față de Dumnezeu? Evrei.7,1.pr.p.2.pr.p.Gen. 28,20-22.

5. În ce fel S-a exprimat Isus Hristos cu privire la această lucrare a credinciosului? Matei.23,23.

6. Ce binecuvîntări sînt făgăduite de Domnul pentru acei care își îndeplinesc conștiincios datoria față de Dumnezeu? Mal.3,10.11.

„Fiecare pom creiat de Dumnezeu în grădina Edenului, era plăcut la privit și bun la mîncat, și El a poruncit lui Adam și Eva să se bucure, după voie, de binefacerile Sale. El a făcut numai o singură excepție. Ei nu trebuiau să mănînce din pomul cunoștinței binelui și răului. Acest pom, Dumnezeu l-a rezervat pentru Sine, pentru a aminti mereu oamenilor că totul aparține lui Dumnezeu. În felul acesta El le-a dat ocazie ca, prin deplina lor ascultare față de cererile lui Dumnezeu, ei să-și arate credința și încrederea lor în El.

Tot așa este și cu cererile lui Dumnezeu față de noi. El pune bunurile Sale în mîinile oamenilor, cere însă, ca a zecea parte să fie conștiincios pusă deoparte pentru lucrarea Sa. El cere de la noi ca această parte s-o punem în visteria Sa. Ea, ca proprietate a Sa, trebuie să-I fie restituită; ea este sfîntă și ca atare trebuie folosită

pentru scopuri sfinte... Dacă ascultăm cu credincioșie și în mod conștiincios față de aceste cereri, recunoaștem prin aceasta că toate sînt ale lui Dumnezeu“.

7. Ce se cere de la ispravnici? 1.Cor.4,2.

„Fiecare creștin este un ispravnic al lui Dumnezeu, căruia i-au fost încredințate bunurile Sale spre administrare.

TIMPUL CELUI CREDINCIOS

În Comunitate „ar trebui să fie predate învățături care să reverse lumină în camerele inimii și ale minții. Și pentru ca aceasta să se împlinească, slujbașii ar trebui să fie sub influența Spiritului Sfînt, pentru ca orice egoism să fie înfrînt, ca să nu mai fie rostit nici un cuvînt, ca să nu fie săvîrșită nici o faptă necugetată, ci ca harul lui Dumnezeu să poată fi manifestat ca lucrînd cu efortul omenesc pentru mîntuirea sufletelor. Acesta ar trebui să fie marele rezultat al lucrării...“

„În lucrarea noastră pentru suflete este pusă prea puțină simpatie. Nu se dă pe față acea putere atrăgătoare, plină de duioșie, pe care o cere Dumnezeu să fie folosită pentru ca sufletele să poată ajunge să se împace cu El. Dacă propovăduim adevărul așa cum este în Isus, religia nu va fi privită ca ceva obositor, ci ca o plăcere. Fie ca slujbașii să aducă în lucrarea lor lumină voioasă, recunoștință și să umple inima membrilor cu iubire megoistă, deoarece acesta este spiritul care predomină în ceruri“.

1. Ce spune Ecclesiastul cu privire la împărțirea timpului? Ecl.3,1.2.

2. Ce spune Dumnezeu despre timpul hotărît pentru lucru? Exodul.20,9.

„Dumnezeu a dat lui Adam și Eva o ocupație... Ei au învățat să cultive pămîntul, și să se îngrijească de lucrurile pe care le-a sădit Dumnezeu. Ei n-au privit munca ca ceva înjositor, ci ca o mare binecuvîntare... N-a fost niciodată în intenția lui Dumnezeu ca omul să nu facă nimic... Dacă se pune inimă și suflet în muncă, oricare ar fi ea, atunci ea va fi făcută cu bucurie, și va fi deajuns... Îndeplinirea cu credincioșie a fiecărei datorii înobilează lucrarea și descoperă un caracter pe care Dumnezeu îl aprobă“.

3. Ce indemn, referitor la muncă, ne este dat și prin Ecclesiastul? Ecl.9,10.

4. Ce a recomandat Isus Hristos ucenicilor Săi oboșiți? Marcu.6,31.

Isus Hristos a văzut „că după ce s-au întors oboșiți din călătoria lor, ei aveau nevoie de odihnă“.

„Cînd El le-a spus că secerișul este mare și lucrători sînt puțini, n-a vrut să spună că acum ei trebuie să lucreze fără oprire“.

5. Care somn este o binecuvîntare? Ecl.5,12.pr.p.

6. Pentru cine devine somnul un blestem? Prov.6,9-11.

7. Ce exemplu ne-a dat Isus Hristos cu privire la timpul pe care trebuie să-l găsim pentru rugăciune? Mat.14,23;Luca.6,12.

„Caută-ți un loc pentru rugăciunea în taină... Adesea noi avem nevoie să ne retragem acolo, oricît de modest ar fi acest loc, pentru ca să fim singuri cu Dumnezeu“.

8. Ce a făcut Dumnezeu după ce a terminat lucrarea de creațiune? Gen.2,2,3.

9. Despre ce își va aduce mereu aminte cel credincios? Exodul.20,8.

CAMINUL CELUI CREDINCIOS

„Nu este nimic de care Satana să se teme așa de mult decît că credincioșii lui Dumnezeu vor curăța drumul prin îndepărtarea oricăror piedici, astfel încît Domnul să poată revărsa Spiritul Său asupra Bisericii. Să chemăm pe credincioșii noștri la pocăință categorică, precisă și la o consacrare și rugăciune mai deplină și mai sinceră decît oricînd mai înainte. După aceea, și numai după aceea, putem fi siguri de puterea de care avem nevoie spre a folosi însușirile pe care ni le-a dat Dumnezeu întru împlinirea lucrării Sale de mîntuire a sufletelor“.

1. Cînd și de către cine a fost întemeiată prima căsătorie? Mat.19,4-6.

„Dumnezeu a creat din coasta bărbatului o femeie, care să-i fie un tovarăș de viață și ajutor, precum și să fie una cu el, să-l bucure să-l îmbărbăteze și să-l facă fericit; iar el, din partea lui, trebuia să-i fie un ajutor puternic. Toți acei care pășesc în căsătorie cu un scop sfînt — bărbatul, pentru a cîștiga curata înclinație a inimii unei femei, iar femeia spre a influența

caracterul soțului ei, pentru ca el să devină mai blînd și mai desăvîrșit — împlinesc prin aceasta intentia lui Dumnezeu“.

2. Cum dorește Dumnezeu să fie o femeie și o mamă? Prov.31,10-12.26,28.

3. Care este raportul cel potrivit dintre soț și soție? Efes.5,24.25.28.

„Nici soțul, nici soția nu trebuie să încerce să exercite o stăpînire absolută unul, asupra altuia. Nu constrîngeți pe celălalt să se supună voinței voastre. Dacă faceți aceasta nu puteți păstra iubirea voastră unul față de altul. Fiți amabili, îngăduitori, plini de atenție și politicoși. Prin harul lui Dumnezeu veți ajunge să vă faceți fericiți unul pe altul, așa cum ați făgăduit unul altuia la cererea în căsătorie“.

4. Ce loc a ales Dumnezeu ca locuință pentru Adam și Eva? Gen.2,8.

5. Ce raport scurt este făcut în Sf. Scriptură despre viața de familie a lui Isus? Luca.2,39.40.51.52.

„Ca trimis al lui Dumnezeu, El (Isus) urma să ne arate cum trebuie să trăim, dacã vrem să ajungem aceea ce este posibil de ajuns. Dar în ce împrejurări a lăsat veșnicul Tată pe Fiul Său să rămînă aici pe pămînt? — Părinții Săi locuiau într-o casă în singurătatea munților Galileii. Ei se întrețineau prin munca cinstită a mîinilor lor. Ducînd un trai simplu, ei se aflau zilnic în luptă cu necazurile și greutatea. Acasă, Isus a primit de la mama Lui învățături din Sfintele Scripturi. Dimineața și seara El petrecea timpul în liniștea plăcutelor văi. În mijlocul naturii, cu haina ei plină de taine, El cerceta creațiunea și ținea legătura cu Dumnezeu. Astfel s-a format prima parte a vieții lui Isus“.

6. Ce se cere de la bărbații mai bătrîni? Tit.2,2.

7. Ce lucrare revine femeilor mai în vîrstă? Tit.2,3-5.

8. Ce stă scris despre patriarhul Avraam? Gen.18,19.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2
București - Str. Brezoianu 23-25 — c. 4863